

Ввечері

Коли село засинає
Параска по воду йде
Старенька легенька Парасочка
В глибоку криницю відро занурює
І каже в криницю як в старий мікрофон
А криниця з'єднана з морем
А море за мільйон кілометрів
А в морі на атомному човні
Парасчин Петро капітаном приходиться
І каже Параска в криницю синові
Бо криниці із океаном спаровані
Каже мати синові у відро:
— Ходила на буряки
Помагала Василевій Наталці
Бо запарилась коло дітей і коло буряків
А ти пришли фотографію в школу
Директор наказував і просив
Ті ліки японські які ти прислав
Дуже мені помічні і підходящі
Пришли ще для тітки Мотрі
Ще б може казала що тітка Параска
Трактор проїхав усе перебив
Насмішкуватий онук
Засвітив із кабіни зубами:
— Бабо що там дядько Петро одвітив
Голову йому не розбийте обережно з відром
А то коловорот аж сичить
Дивується баба Параска
Грамотні онуки не знають
Що криниці спаровані з океаном
Стоїть Петро на капітанським містку
Аж гульк відро коло нього у воду падає
А звідти з відра материн голос
Розказує йому що так що не так
Говорящим письмом розтолковує
Правду усю розчовпує
Сам казав

Вертає старенька Параска
На коромислі руки розкрилила
А відра як очі великі синові

Зорями повні до дна.

1981

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.